

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/4/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118201826
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118201826.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobkyne: M. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, O., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, o zaplatenie 607,27 eura, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 10Csp/25/2018-73 z 27.10.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia označených strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 607,27 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, § 3 ods. 5 posledná veta (účinný do 09.06.2013 a od 10.06.2013) zák. č. 250/2007Z.z. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 607,27 eura.

4. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 15.05.2015, č.k. 11C 71/2015-17 určil, že poplatok 95,30 eur, ktorý je dojednaný v zmluve uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným pod č. XXXXXXXXXXXX dňa XX.XX.XXXX v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu max. troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu, poskytnutého na základe Žiadosti/ Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúce v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 108,44 eur (3.267,- Sk) a b) poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 59,15 eur (1.782,- Sk) v prípade ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je

Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 607,27 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Súd v predmetnom rozhodnutí poukázal na to, že žalobkyňa žalobou zo dňa 23.02.2015 sa domáhala určenia, že poplatok 95,30 eur dojednaný v zmluve uzavretej pod č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX týkajúci sa možnosti odkladu splátok, pričom v žalobnom petite citovala celú časť tejto dohody je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Zároveň uplatnila aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 607,27 eur. V žalobe uviedla, že žalovaný jej poskytol úver vo výške 962,62 eur podľa zmluvy a to s ročnou úrokovou sadzbou 68,81%. Žalobkyňa mala úver splatiť 30 mesačnými splátkami po 58,82 Eur. Žalovaný si však okamžite započítal sporný poplatok 95,30 eur za možný odklad splátok. Žalobkyňa poukázala na to, že uvedený poplatok predstavuje až 9,9 % úveru a je preto absolútne neprimeraný k službe, ktorou je len možnosť odkladu splátok. Žalobkyňa musela tento poplatok zaplatiť, aj keď príslušnú službu nevyužila. V súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňa zdôraznila, že v skutočnosti jej žalovaný poskytol reálne úver vo výške 867,32 eur (po zrazení spomínaného poplatku 95,30 eur), pričom žalobkyňa doposiaľ uhradila sumu 1474,59 eur. Poukázala na neprimeranú výšku zmluvných úrokov, ktoré boli viac ako päť násobne vyššie v porovnaní s úrokovou mierou NBS (13,99 %) a preto dohodu v tejto časti považovala za absolútne neplatnú podľa § 39 OZ. Poukázala pritom aj na rozsudok tohto súdu sp. zn. 17C/119/2014 zo dňa 13.08.2014, ktorým bola žaloba žalovaného na zaplatenie úverových splátok voči nej zamietnutá. S ohľadom na uvedené, uznesením č.k. 11C 71/2015-11 zo dňa 03.03.2015 súd okrem iného uložil žalovanému, aby sa v lehote 15 dní vyjadril k žalobe, súčasne ho poučil o tom, že podľa § 114 ods. 5 O.s.p. v prípade, ak bez vážneho dôvodu nesplní povinnosť uloženú mu týmto uznesením, môže súd bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153 b O.s.p.. Citované uznesenia spolu so žalobou a prílohami bolo žalovanému doručené dňa 9.3.2015. Žalovaný sa však k žalobe nevyjadril. Súd, citujúc ust. § 114 ods. 3, 5, § 153b ods. 3 O.s.p., konštatoval splnenie všetkých procesných podmienok na vyhlásenie rozsudku pre zmeškanie bez nariadenia pojednávania, uviedol, že nebol dôvod aplikovať ust. § 153b ods. 5 O.s.p. Citujúc taktiež ust. § 157 ods. 4 O.s.p. využil skrátenú formu písomného vypracovania rozsudku s poukazom len na tie ustanovenia zákona, podľa ktorých rozhodol; v odôvodnení rozsudku uviedol znenie ustanovení Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 39, § 3 ods. 1, § 41, § 44 ods. 1, 2, § 40 ods. 1, § 457, ust. § 153 ods. 4 O.s.p. a ustanovenia Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom od 01.12.2009 do 31.12.2009 - § 2 písm. a/, písm. b/, § 4 ods. 1, 2 písm. g/, i/, j/, § 4 ods. 3.

6. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 14.04.2016, č. k. 19Co 282/2015-68 predmetný rozsudok potvrdil. Vo svojom rozhodnutí sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval podľa procesných pravidiel upravených ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. V dôvodoch svojho rozhodnutia ich uviedol, na prejednávanú vec aplikoval správne právne normy, správne ich aj vyložil a citoval. Nebola teda naplnená podmienka nesprávneho právneho posúdenia veci ako namietal žalovaný.

7. V prejednávanom prípade konštatoval, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda k strate finančných prostriedkov. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú, možnú v budúcnosti, ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že žalovaný svoju pohľadávku v neoprávnenej výške 607,27 inkasoval prostredníctvom svojho zamestnanca, ktorý chodil po peniaze k žalobkyni do jej domácnosti, v dôsledku čoho nemohla žalobkyňa disponovať finančnými prostriedkami, ktoré boli potrebné k jej živobytiu, pričom je potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že žalobkyňa bola starobnou dôchodkyňou žijúca len zo starobného dôchodku.

8. Uvedené finančné prostriedky boli žalobkyňou platené nad rámec toho, na čo mal žalovaný nárok s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C 71/2015. Žalovaný v uvedenom konaní nerozporoval žalobkyňou namietané skutočnosti, teda, že zmluvne dohodnuté úroky vo výške 68,81 % viac ako päťnásobne prevyšovali úrokovú mieru NBS (13,99%), a preto dohodu v tejto časti bolo potrebné považovať za absolútne neplatnú. Rovnako nepoprel ani tvrdenie, že poplatok 95,30 eura dojednaný v zmluve uzavretej pod č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX týkajúci sa možnosti odkladu

splátok je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Vzhľadom na nespornosť uvedených tvrdení súd žalobe v konaní sp. zn. 11C 71/2015 v celom rozsahu vyhovel.

9. Závery, ktoré súviseli s určením neprijateľnosti zmluvnej podmienky i s priznaním nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, svedčia o tom, že spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa i osobitnými predpismi. Pri aplikácii ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, prislúcha spotrebiteľovi aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie proti tomu, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

10. Ujma, ktorá nielen objektívne hrozila, ale v konkrétnom prípade aj vznikla, bola vo výške, ktorá predstavovala sumu 607,27 eura. Bolo preukázané, že žalovaný v dôsledku absencie platnej dohody o úroku a neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky, čo malo za následok bezúročnosť úveru, zinkasoval od žalobkyne nad rámec pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o revolvingovom úvere predmetnú pomerne vysokú sumu, hoci na ňu zákonný nárok nemal.

11. So zreteľom na uvedené má žalobkyňa podľa názoru súdu právo v dôsledku porušenia jej práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitnými predpismi (Zákon o spotrebiteľských úveroch) zo strany žalovaného na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobkyni jednoznačne v tomto prípade vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť jej ujmu vo sfére jeho rodinného života. Žalobkyňa bola vystavená psychickému vypätiu zo strany žalovaného v dôsledku jeho konania a zavádzania ako spotrebiteľa.

12. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Súd pri určovaní zohľadňuje rôzne kritéria, a to intenzitu, časové trvanie závadného konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu a podobne.

13. Súd bol toho názoru, že čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 607,27 eura. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľka, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobkyňa úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

14. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalovaný formálne citujúc odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP, súdu prvej inštancie v podstate vytýkajúc, že jeho rozsudok neobsahuje žiadnu dokázanú skutočnosť preukazujúcu porušenie práva žalobkyne ako spotrebiteľky a neobsahuje žiadnu dokázanú skutočnosť preukazujúcu dôvodnosť sumy primeraného finančného zadosťučinenia s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje v tomto ohľade za nepreskúmateľné, pričom súčasne napáda i samotnú výšku súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Navrhol rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť a súčasne uplatnil i trovy konania.

15. Žalobkyňa sa ku podanému odvolaniu nevyjadrila.

16. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou, inou vadou, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

19. Žalovaný tvrdí, že na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tu odvolací súd uvádza, že vykonané dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov súdom, prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

20. Žalovaný ďalej tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

21. Žalovaný ďalej namietal i nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa neho zakladá aj inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. /b/ CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d/ CSP - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však odvolacím súdom zistená nebola.

22. K samotnej nepreskúmateľnosti - k porušeniu práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

23. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Ako už bolo vyššie spomenuté, z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalovaný nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

24. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé

súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

25. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného doplní nižšie uvedené.

26. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

27. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

28. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu (porov. najmä používanie adjektíva "odradzujúci").

29. A tak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už citovanej judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce“.

30. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

31. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňuje v súvislosti s konaním na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 11C/71/2015, v ktorom bola úspešnou žalobkyňou, keď súd prvej inštancie vyhovel jej žalobe rozsudkom zo dňa 15.05.2015 a určil vo

výroku rozsudku presne zadefinovaný poplatok za neprijateľnú zmluvnú podmienku a súčasne uložil žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 607,27Eur. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/282/2015-68 z 14.04.2016 (k tomu pozri bližšie bod 5. a 7 napadnutého rozsudku).

32. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy vzniknutej žalobkyni v súvislosti s bezdôvodným obohatením sa žalovaného na jej úkor. Tu priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Pri učení výšky primeraného finančného zadosťučinenia na základe úvahy odvolacieho súdu, tento prihliadol na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vrátane odvolacích námietok žalovaného. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie práva proti dodávateľovi vo vyššie uvedenom konaní. Je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nemožno sa pri určení výšky finančného zadosťučinenia striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenia práva spotrebiteľa dodávateľom, je priznaná výška finančného zadosťučinenia, určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu, primeraná.

33. Potom správne výroku vo veci samej zodpovedá i správny výrok o trovách konania.

34. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

35. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalobkyňa, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).